

Colofon

Eerste druk © 2015 Dr.Mr. Jan Pieter Bommel

ISBN: 9789462541900

Uitgever Jongboek.nl, Heerenveen

De bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBG 1951 vertaling

De liederen zijn opgenomen met toestemming van de Interkerkelijke Stichting voor het Kerklied.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bijbelse Evangelisten

Dr.Mr. Jan Pieter Bommel

....”voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven”.... (Galaten 2 : 20b)

Inhoudsopgave

Voorwoord	6	
Uria	7	
Filemon	16	
Rispa	23	
Ezechiël	31	
Prediker	41	
Job	50	
Job en Elia	60	
Naäman	68	
Jeremia	76	
Noömi	84	
Ruth	93	
Abraham en Isaäk	103	
Jona	112	
Jefta en Zacheüs	120	
Habakuk	128	
Simeon en Hanna	136	
Petrus	143	
De misdadiger aan het kruis	151	
Thomas	159	
Eutuchos	168	Epiloog 176

Voorwoord

Dit is een bundel preken, die ik twintig à vijfentwintig jaar geleden heb gehouden. Een keuze uit acht jaar preken in Gereformeerde Kerken in Noord-Holland. Ik studeerde toen theologie, maar preekte met een preekconsent. Pas later ben ik afgestudeerd en gepromoveerd in de theologie. Ik ben nu drie en tachtig jaar oud en, hoewel ik directielid ben geweest van een handelsbank met vier en zestig bijkantoren, gelden deze preken voor mij als memoires. De preken gaan allemaal over bijbelse personen. Daarbij viel mij op het verrassende, onverwachte in hun verhalen. Ik hoop dat u door deze preken uw bijbelkennis kunt verdiepen en ook getroffen zult worden door de wijsheid in de bijbelse boodschap.

Velsen-Zuid, juli 2015

Dr.Mr. Jan Pieter Bommel

Uria

Orde van dienst

1. Binnenkomst kerkenraad en voorganger; handdruk
2. Stil gebed
3. Votum en groet
4. Zingen: Psalm 72 verzen 1, 4 en 7
5. Verootmoedigingsgebed
6. Zingen: Psalm 51 vers 1
7. Woord van vergeving
8. Zingen: Psalm 32 vers 3
9. Wij lezen de aanwijzingen ten leven uit Deuteronomium 6 : 4-7 en Leviticus 19 : 9-18 en 32—37'
10. Zingen: Psalm 113 verzen 1, 2 en 3
11. Gebed om verlichting met de Heilige Geest
12. Schriftlezing uit het Oude Testament: 2 Samuel 11
13. Zingen: Psalm 110 verzen 1, 2, 4 en 5
14. Schriftlezing uit het Nieuwe Testament: Lucas 18 : 9-14
15. Zingen: Psalm 27 vers 1
16. Tekstlezing en Prediking
17. Zingen: Gezang 447 verzen 1, 4, 5 en 6
18. Dankzegging en voorbede
19. Mededelingen en inzameling der gaven
20. Slotlied: Gezang 120 alle verzen-
21. Gebed om een zegen

Preek

Gemeente van onze Heer Jezus Christus.

De tekst voor de preek is Matteüs 1 vers 6, een gedeelte uit het geslachtsregister van Jezus, waar we lezen:"Isai verwekte David, de koning, David verwekte Salomo bij de vrouw van Uria". . . .

De vrouw van Uria was Batseba en het verhaal van David en Batseba is overbekend. Maar is het wel het verhaal van Batseba? Ik denk dat het eerder het verhaal is van David en Uria.

Waarom dat zo is, daar kom ik nog op terug.

Batseba speelt een belangrijke bijrol in het verhaal. En daarnaast zijn er natuurlijk de boden en de knechten van David en niet te vergeten die ouwe houwdegen Joab, die voor een moord meer of minder zijn hand niet omdraait.

Koning David moet zich wel enorm verveeld hebben. En "ledigheid is des duivels oorkussen". Hij liet ook nog Batseba halen, hoewel hij toch al een hele reeks vrouwen had: Mikal, de dochter van Saul. En Abigail, de weduwe van Nabal. Verder Achinoam en Maäka en Chaggit en Abital en Egla en dan nog heel wat vrouwen en bijvrouwen uit Jeruzalem.

Ik weet niet of u het ook is opgevallen, maar mij treft in die relatie van David en Batseba het totaal ontbreken van emoties. Je zou toch wel eens willen weten hoe de houding van Batseba is geweest. Maar haar rol komt helemaal niet uit de verf. "David lag bij haar", staat er. Een volkomen neutrale term, die we ook op andere plaatsen in de bijbel aantreffen. Er staat niet dat David Batseba heeft aangerand. Een moderne vrouw zou de indruk krijgen dat Batseba vrijwillig met de koning naar bed ging. Dan zou David er op vertrouwen dat ze niets tegen haar man zou zeggen als die thuiskwam. Maar nu komt ze hem melden dat ze in verwachting is geraakt. Hoe zal David daarop reageren? Die despoot die zijn macht misbruikt heeft en voor zijn eigen genoeg doen heeft aangewend?

Die reageert eerst met een laffe strek en daarna met een moordaanslag! Maar wel heeft David aan Batseba genoegdoening moeten geven. Nadat hun eerste kind gestorven was voordat het besneden kon worden, kregen ze een tweede kind en dat kind Salomo zou zijn opvolger worden. Dat moest David haar onder ede beloven en zo werd Batseba wel enorm bevoorrecht boven al die andere vrouwen.

Wanneer David later bijna onttroond wordt door een andere zoon, dan komt niet alleen Batseba, maar ook de profeet Natan hem herinneren aan zijn onder ede gedane belofte dat Salomo, de zoon van Batseba, hem zou opvolgen. Ik houd het er dus maar op dat David

genoegdoening moest geven aan Batsaba omdat hij haar tegen haar wil had genomen. David had zich als een koud en cynisch despoot gedragen, want die profeet Natan verwijt in het volgende hoofdstuk namens God aan David dat hij, die al zoveel vrouwen had, van een ander diens ene vrouw had afgepakt. “En Uria was nu juist zo dol op zijn knappe vrouw en hij droeg haar op handen”, zegt Natan. Zij was voor Uria een vrouw uit duizenden. Batsaba betekent letterlijk: “dochter van zeven”. “Een volmaakte vrouw” zeg je dan met de nodige overdrijving. Een lot uit de loterij! Die Uria had het maar getroffen!

Ja, Uria. . Een man die we meestal over het hoofd zien. In toneelstukken en operettes is zo'n man de figuur waar iedereen lacherig over doet. Een brave, oppassende man, zo trouw als een hondje aan zijn baas, die hem ondertussen met zijn vrouw bedriegt. Uria, de Hethiet, had in zijn land van herkomst geleerd om tegen de koning op te zien als tegen een halfgod. Uria zegt niet: “zowaar de HERE leeft”. Nee, hij zegt: “zo waar gij (dat is de koning) leeft en zowaar uw ziel leeft”. .. Juist bij de Hethieten moest de koning een toonbeeld zijn van zuiverheid en rechtvaardigheid. Je zou haast geneigd zijn te zeggen: “Het is maar goed dat Uria het niet meer hoefde mee te maken dat de grote geestelijke leider David van zijn voetstuk viel”.

Psalm 110, die bij de troonsbestijging van David werd gezongen, vergelijkt David zelfs met Melchizedek. “Mijn koning is gerechtigheid” betekent dat. En we denken natuurlijk aan de Hebrëebrief, waarin Jezus hogepriester wordt genoemd naar de ordening van Melchizedek. Maar des te dieper was de val van David.

Wij zullen hem maar een huichelaar vinden.

Maar juist dan blijkt dat de liefde van God veel groter is dan wij ons ook maar ooit zouden kunnen indenken. Nadat de profeet Natan hem bestraft had toonde David diep berouw. Hij heeft dat geuit in Psalm 51. En het onvoorstelbaar grote wonder van de liefde van God, die hem zijn doodzonden vergeeft, dat bezingt hij in Psalm 32. Niet voor niets citeert de apostel Paulus uit Psalm 32 wanneer hij in de brief aan de Romeinen dat geweldige evangelie doorgeeft. Het evangelie dat God je rechtvaardig verklaart enkel en alleen om de verdienste van Jezus, die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging. Al die psalmen, die deze geschiedenis omlijsten, die zingen we samen als gemeente en zo werkt u mee aan deze preek. Psalm 51 en 32 en 110, die ik u al noemde. ook Psalm 72, waarin de rechtvaardige koning wordt bezongen. Psalm 27: God is mijn licht. En Psalm 113, waarin we horen hoe solidair God is. U brengt bijbelse notities rond dit verhaal ten gehore in uw liederen. Dat beantwoordt dan ook meteen de vraag waarom er in deze dienst zoveel

psalmen worden gezongen.

Kort na zijn troonsbestijging gaf Salomo opdracht om de geschiedenis van het koningshuis op schrift te stellen. Daarmee begint de geschiedschrijving van Israël. Daar ligt ook het begin van het schrijven van de bijbel. Eén en twee Samuel en de eerste twee hoofdstukken van 1 Koningen. Daaruit zal dan duidelijk moeten blijken dat in de persoon van David het volk Israël de voorbeeldige koning heeft gekregen en dat het huis van David dus over Israël mag regeren.

“He”, zult u misschien zeggen. “De bijbel begint toch bij Genesis?” Ja, dat is natuurlijk zo, maar de eerste bijbelboeken zijn later geschreven. Het is begonnen met de geschiedschrijving van het koningshuis van David en Salomo. Dat moest een lichtend voorbeeld zijn tegen de donkere achtergrond van de tragische figuur van Saul.

Geschiedschrijving van een koningshuis gebeurde bij de volkeren in die tijd altijd in de meest vleiende taal. De koningen waren de vertegenwoordigers van de goden bij de mensen en van de mensen bij de goden. De koningen werden in elk opzicht afgebeeld en afgeschilderd als veel groter dan andere mensen. Groter, dapperder, wijzer, rechtvaardiger, sterker, nobeler. En we mochten verwachten dat de hofschrijvers van Salomo hun werk ook zo zouden doen.

Maar nee! Hé! Hoe begint de bijbelse geschiedenis? Het is niet te geloven! Met opschriften die je tegenwoordig in de roddelbladen leest. Opschriften als de volgende grote kop:

VERMOORDE KONING DAVID ZIJN EIGEN HELDEN?

En in wat kleinere letters daaronder:

Koningin-moeder reed scheve schaats!

Dat is wel een heel vreemde manier om het koningshuis te verheerlijken! Die hofschrijvers zullen wel en bloc de doodstraf gekregen hebben!

Maar nee hoor. Hier stuiten we namelijk op een kernegegeven in de bijbel. God alleen de eer! God alleen is koning en voor het realiseren van zijn bestuur kiest hij wel mensen uit, maar die moeten zich niets verbeelden. En daarom zien we zo nu en dan in de bijbel geestelijke leiders van hun voetstuk tuimelen. En anderzijds worden er mensen ten voorbeeld gesteld die wij niet zien staan, maar die God voor zijn werk wil gebruiken. Mensen waar wij wat lacherig over doen, zoals die brave onnozele hals Uria. Maar als je God zoekt, let dan goed op zulke mensen, want God is juist altijd bij hen in de buurt te vinden.

De man, die wij als de koning, als de leider beschouwen, die schiet vaak zwaar te kort en zo ook in dit verhaal. Maar zijn verdwijnen schept nu juist de ruimte zodat wij even in een flits iets van het werken van God, van de echte koning, kunnen zien. En daarom gaan we nu eens

letten op de tweede hoofdpersoon in dit verhaal, op Uria. Wat mensen als hij moeten meemaken lijkt overigens vaak het geloof tot een aanfluiting te maken. Uria hoort bij die mensen, die zich niet eens trots kunnen scharen onder de grote rij geloofsgetuigen van Hebreëen 11. Niet om hun geloof hebben ze in de wereld geleden. Nee, ze staan in de kou om wat geestelijke leiders van het volk van God hun hebben aangedaan. Eenzamer kan je niet zijn! En word dan maar eens niet verbitterd! De naam van Uria hield nota bene nog wel zo'n mooie belofte voor een goed leven in!

....”Mijn licht, mijn heil is Hij, mijn God en HERE.

Mijn hoge burcht is Hij, niets kan mij deren”. . . .

Ja, ja, het rijmt wel. Maar wat is er van terecht gekomen in het leven van Uria? En toch zou het zijn psalm moeten zijn, want zijn naam betekent: “De HEER is mijn verwarmend vuur” of “De HEER is mijn licht”.

Uria behoorde tot Davids helden, maar hij was toch nog altijd “die Hethiet” gebleven.

Ik weet niet of u ook in andere provincies van Nederland hebt gewoond, maar ik kan u wel zeggen dat je er elders nooit helemaal in komt. Alleen als je in je eigen gebied woont, waarin je geboren en getogen bent, dan ervaar je emotioneel warmte en een behaaglijk gevoel van thuis zijn, opgenomen zijn, er bij horen. Die warmte moet je missen als je van een andere streek afkomstig bent. En dat gold zeker als je je had aangesloten bij zo'n besloten volksgemeenschap als Israël was. Maar het gaan op de eeuwige weg was voor Uria kennelijk meer waard dan wat dan ook. Hij was op weg met de God van Israel en streed voor zijn volk
....”De ark en Israël en Juda vertoeven in tenten”. . . .

Hij toonde de soberheid en de toewijding, die je dan mag verwachten.

....”Joab en de knechten van mijn heer zijn in het

veld gelegerd; zou ik dan naar mijn huis gaan

om te eten en te drinken en bij mijn vrouw te liggen?”. . . .

Nee, dat deed David, voor wie de koninklijke houding van deze vreemdeling Uria een beschamend voorbeeld was. Die man die er niet helemaal bij hoorde, die “Hethiet” Uria, die houdt de bijbel ons hier als voorbeeld voor ogen. Uria nestelde zich niet, zoals David, behaaglijk met zijn knappe vrouw in de veilige warmte en beslotenheid van huis en open haard onder het motto: “Wie doet me wat? Laat de boeren maar dorsen! De ellende van de wereld is ver van mijn bed!”

Een tafereeltje zoals Charles Dickens goed kon beschrijven: Een familie zit aan de helder verlichte tafel lekker te dineren. Daaromheen bewegen zich geruisloos de attente bedienden;

dat is de tweede cirkel. En buiten in de kou staan mensen, die hun neuzen hongerig tegen de ruiten drukken; de derde cirkel. Zien wij die derde cirkel? In hoeverre laten wij ons rustige bestaan verstoren door die derde cirkel? Niet alleen verweg, maar ook in onze eigen omgeving?

De achtergrond van Uria, het land waaruit hij afkomstig was, dat kunnen wij in deze tijd weer herkennen. Want vandaag aan de dag hoor je vaak verkondigen: “Wat maakt het nu uit of je Christen of Mohammedaan bent of Boeddhist of Hindoe? Je vindt immers in al die godsdiensten wel iets dat van belang is om samen te kunnen leven en om zonder angst voor de totale vernietiging te kunnen overleven op aarde?”

De New Age beweging doet van zich spreken. En we zijn het tijdperk van de Aquarius-mens binnengetreten. De gemeenschapsmens, die zich door veel verschillende geestelijke stromingen en godsdiensten laat inspireren.

Het land van de Hethieten was het land van de duizend goden. Uit alle godsdiensten van de omringende volken en van Egypte en Mesopotamië hadden de Hethieten goden van hun gading overgenomen. Een volk dus dat wij in deze tijd weer kunnen begrijpen. Misschien gaat wel de meerderheid van de mensen vandaag aan de dag op de weg van de Hethieten. De invloed van de Aquarius samenzwering neemt snel toe.

Maar Uria was de tegenóvergestelde weg gegaan. Hij was de weg gegaan van die vreemdelingen op aarde. Van dat vreemde, dwarse volkje, dat voorttrekt door de wereld en figuurlijk gesproken alleen maar in tenten kan wonen, omdat ze bij die ene God willen blijven. Bij God, die nooit berust in vastgelopen situaties, maar steeds weer nieuwe perspectieven opent en nieuwe kansen biedt. Bij de Schepper en Herschepper van de hemel en de aarde, die zich niet doet kennen als de statische Onbewogene in de eeuwige afwisseling van de seizoenen, maar Die met zijn volk voorttrekt door de tijd naar een werkelijk nieuwe toekomst. Die ons steeds weer opnieuw hoop geeft, zodat je niet bij de pakken hoeft neer te zitten, maar altijd weer door God bij de hand wordt genomen op weg naar shalom, naar vrede en geluk.

Dat zeg ik nu wel en ik geloof het ook en het is ook ervaarbaar, maar in ons verhaal van vanmorgen merken wij er niets van. Wij volgen God, maar zijn weg is voor ons vaak onbegrijpelijk. In ieder geval merken we ook in dit verhaal weer dat het werken van God vaak in de marge gebeurt, op de achtergrond. Je moet bereid zijn om voortdurend heel nauwkeurig en geconcentreerd op te letten, anders merk je het niet op. En dan nog zien we het misschien over het hoofd omdat de toewijding van Uria de vorm heeft van een toegewijd strijden in een

heilige oorlog. Psalm 110 bezingt zo'n heilige oorlog. Dat is nu een psalm die we vandaag aan de dag niet meer kunnen begrijpen en u zult bij het zingen zo nu en dan wel wat moeite gehad hebben om de woorden door uw keel te krijgen. Israël staat in deze psalm grimmig tegenover de andere volken en slacht de vijanden af in een heilige oorlog. Maar ik zei het al: "God toont zich niet in de eindeloze herhaling van de seizoenen, zoals de Hethieten en de andere mensen in de oudheid dachten, maar Hij gaat een weg met de mensen door de geschiedenis. In Jezus heeft Hij zich geopenbaard als de God, die ons onvoorstelbaar intens liefheeft.

Uria moeten we natuurlijk wel plaatsen binnen zijn eigen cultuur en binnen de opvattingen die in zijn eigen tijd, zo'n drieduizend jaar geleden, gangbaar waren. Het gaat echter om de toewijding. En in die toewijding toont Uria zich een representant van God, die zelf ook in onverdroten toewijding voor zijn volk blijft zorgen en ons blijft liefhebben, hoe vaak we hem ook op het hart trappen.

Over de toewijding van mensen als Uria lezen we heel uitvoerig in de boekrollen, die in grotten bij de Dode Zee ontdekt zijn. De mensen die die boekrollen schreven, waren net als de toenmalige volkshelden, de Farizeeën, van mening dat heel het volk Israel eigenlijk uit priesters zou moeten bestaan. Dat lezen we ook in Exodus en Leviticus en Deuteronomium. Steeds hetzelfde refrein: "Heilig zult ge zijn!" "Een koninkrijk van priesters zult ge zijn en een heilig volk!" En natuurlijk klinkt dat refrein ook in het Nieuwe Testament, in de eerste brief van Petrus:

... "Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, en heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht". . . .

Toe maar! Ik heb de neiging om achter de preekstoel weg te duiken en misschien hebt u de neiging om onder de banken te kruipen als we bedenken wat we van dat koninklijke priesterschap terecht brengen. Maar Uria was een voorbeeldig man. Hij toonde de solidariteit met het volk, die van de koning verwacht mocht worden. Hij bleef trouw en consequent in zijn toewijding.,

Nu, daar zal de HEER hem dan wel voor beloond hebben!

Ach mensen, laat ik nu niet cynisch of verbitterd worden. Ik klamp me maar vast aan onze tekst in het Nieuwe Testament, waarin Uria niet meer een Hethiet wordt genoemd. Aan de tekst waarin de grootste koningen van Israel, David en Salomo, in één adem genoemd worden

met Uria, die nu niet meer “de Hethiet” Uria is, die nu geen vreemdeling meer is. Nee, Uria had een keus gemaakt voor de HEER en voor zijn volk. God heft deze man op uit het stof van de vergetelheid:

...”Wie is als de HERE, onze God....,
 Die de geringe opheft uit het stof, '-
 de arme omhoog heft uit het slijk,
 om hem te doen zitten bij de edelen
 van zijn volk”. . . .

zoals Psalm 113 zegt.

Batseba wordt in het voorgeslacht van Jezus de vrouw van Uria genoemd! God heeft deze man in zijn boek geschreven en samen met David en Salomo juicht Uria nu voor Gods troon. Wat zijn wij toch arm als we denken dat met dit leven alles is afgelopen. Maar ook, wat zijn wij gevaarlijk bezig als we geestelijke leiders gaan verheerlijken.

Het is zeker heerlijk als God je heeft uitgekozen om belangrijke taken te vervullen, zoals David mocht doen en na hem Salomo. Maar verbeeld je maar niks! We moeten allemaal van genade leven en de één is niet meer dan de ander in Gods ogen. God ziet ons aan door Jezus en daarom houdt Hij van ons precies zoals we zijn en zonder dat we ons mooier hoeven voor te doen. Het verhaal, dat Jezus vertelde, over de verachte tollenaar tegenover de toenmalige volksheld, de Farizeeër, dat verhaal spreekt boekdelen. Maar het verhaal van David en Batseba in het Oude Testament is van hetzelfde kaliber. God alleen is koning en om dat te zien moeten we vaak, net als hier, in de coulissen kijken. Achter het toneel waarop de koningen en andere leiders hun hoofdrol spelen. En daarom is het op schrift stellen van de bijbel dan ook begonnen met het relativeren van het aardse koningschap in al zijn vormen. God is koning en Hij wil dat koningschap bij voorkeur realiseren via mensen die daar zelf verbaasd over staan, omdat ze heus wel weten dat ze steeds tekort schieten. Je hoeft niet eerst volmaakt te leven of een indrukwekkende geestelijke leider te zijn, voordat God je kan gebruiken. Nee, als we ons aan Hem ter beschikking stellen, ondanks al onze tekortkomingen, dan wil God ons direct in zijn dienst gebruiken. Hoe vuil we ook bij Hem komen, God wil elke dag weer opnieuw met ons beginnen. Zijn barmhartigheden zijn elke dag nieuw. En ieder van ons acht Hij even hoog als wie dan ook. De mensen in de coulissen en in de schaduw wil Hij in zijn dienst gebruiken, net zo goed als de mensen op de voorgrond: ...”Wie onderligt in stof en slijk, maakt God aan edelen gelijk.

Prijst Hem, de HEER, met lofgezangen!”. . . .

AMEN

Filemon

Orde van Dienst

1. Binnenkomst kerkenraad en voorganger - handdruk
2. Afkondigingen, te lezen door de voorganger
3. Intochtslied: Psalm 62 verzen 1, 4, 5 en 6
4. Direct na het intochtslied zingen we het Klein Gloria
5. Stil gebed
6. Votum en groet
7. Verootmoedigingsgebed
8. Zingen: Gezang 468
9. Woord van vergeving
10. Zingen: Gezang 460 verzen 1 en 2
11. Wetslezing uit Exodus 20 : 1-17
12. Zingen: Gezang 478 verzen 1 en 7
13. Gebed om verlichting met de Heilige Geest
14. Eerste schriftlezing: Kolossenzen hoofdstuk 3
15. Zingen: Gezang 88 vers 4
16. Tweede schriftlezing: De brief van Paulus aan Filemon
17. Zingen: Psalm 142 verzen 1, 2, 3 en 4
18. Preek
19. Meditatief orgelspel en direct aansluitend zingen: Gezang 291 verzen 1 en 2
20. Dankzegging en voorbeden
21. Inzameling der gaven
22. Slotlied: Psalm 146 verzen 1, 3, 4 en 5
23. Gebed om een zegen

Preek

Gemeente, stelt u zich eens voor dat door de kleine stad Kolosse, die aan de voet van de berg Kadmus in Klein-Azië (het huidige Turkije) ligt, dat daar twee mannen lopen. Ze hebben een geweldig lange reis achter de rug. Ze komen helemaal uit Rome. Eerst een grote zeereis, die eindigde in de havenstad Milete. Dan over land naar Efeze om de brief af te geven, die de apostel Paulus aan de Efeziërs heeft geschreven. Want één van de twee mannen, met de naam Tychikus, is de vaste koerier van Paulus. Paulus had hem ook al eens naar Kreta gezonden, naar Titus. Maar nu is hij dus eerst in Efeze geweest en daarna over land door Klein-Azië verder gereisd naar Kolosse.

De andere man kent de weg in Kolosse, maar hij loopt met lood in de schoenen door de straten. Als je niet tot de jongeren behoort, dan zou je zeggen: “Hoe kan iemand met lood in de schoenen op weg zijn naar de kerk?” Maar daar staan ze al voor het gebouw. Op het naambordje lezen ze een naam. Het woord “kerk” komt daar niet in voor. Op het bordje staat de naam “Filemon”. De christelijke kerk in Kolosse is bij hem aan huis. Alle christelijke kerken waren in die tijd huiskerken. In dat huis woont ook Archippos, de opperstalmeester. Die behoorde dus blijkbaar tot het personeel van Filemon. Maar hij was ook een ambtsdrager in de kerk van Kolosse. Hij had een bediening in de HEER aanvaard, zoals we lezen in Kolossenzen 4 vers 17. De twee mannen kloppen op de deur. De gedachten van één van hen, die Onesimus heet, zullen teruggegaan zijn naar de laatste keer dat hij in dit huis was. Hij was daar slaaf. Hij was een ding, een gebruiksvoorwerp. Met hem werd totaal geen rekening gehouden. Hij moest elk uur van de dag en de nacht klaar staan om te doen wat zijn baas hem opdroeg. Moe of niet moe. Ziek of niet ziek. Daar werd helemaal geen rekening mee gehouden. Het zal in Onesimus gegist en gewoeld hebben. Ik ben ook een mens. Ik ben geen ding dat nog minder in tel is dan een beest. Door die vrijheidsdrang, dat verlangen naar menselijke waardigheid, dat heftige verzet tegen zijn mensenwaardige positie, was Onesimus natuurlijk een dwars en onhandelbaar personeelslid, waarmee nauwelijks te werken viel. Als gebruiksvoorwerp eigenlijk onbruikbaar.

Op een dag houdt Onesimus het niet meer uit. Hij móét weg. En hij ontvlucht het huis. Maar waar wil hij heen? En hoe moet hij onderweg in leven blijven? Want een ontvluchte slaaf die werk zoekt, wordt natuurlijk opgepakt. Onesimus zal onderweg wel aan de kost gekomen zijn met roven en stelen. En het was een lange weg. Eerst door Klein-Azië naar Troas. Dan als verstekeling de oversteek naar Macedonië. Dan dwars door Griekenland naar Italië, naar de